

Hồi 12

Huyết Thần Bạo Tàn

Trần Gia Lân chạy tới ngã ba lộ rẽ, thì cỗ xe ngựa đã chạy song song hướng phải, hấn do dự giây lát, chẳng biết có nên theo dõi tiếp hay là buông tay đây.

Cuối cùng tính tò mò đã thúc đẩy hấn lại cất bước theo dõi tiếp.

Sang qua ngõ rẽ này, ngoại trừ cỗ xe ngựa thần bí nọ, ngoài ra không còn người bộ hành nào hết, địa điểm càng lúc càng hoang vắng.

Mặt trăng đã xuất hiện quét sạch bóng đêm hoang vắng, tức thì đại địa sáng dần lên, với cặp mắt của một võ lâm cao thủ giờ chẳng khác gì ban ngày, thế nhưng ở những nơi xa hơn nữa thì hơi mờ mịt một chút.

Chẳng mấy chốc đã tới gần cánh rừng rậm. Phía trước cánh rừng rậm có cây cầu gỗ lan can khá cao, bề ngang cầu rất rộng, cỗ xe song mã có thể qua lại dễ dàng.

Cỗ xe vẫn với tốc độ đều chạy lên cầu.

- Ai đó! Hãy dừng lại nào!

Trần Gia Lân đảo mắt nhìn chung quanh chẳng thấy nơi nào có thể ẩn thân được hết, hấn đánh liều phi thân nhảy tới giờ hai tay bấu chặt phía sau xe ngựa, theo cỗ xe ngựa sang bên kia cầu luôn, khi cỗ xe ngựa vừa qua khỏi cầu, chàng lập tức buông tay, nhảy tọt vào trong rừng ngay.

Cỗ xe ngựa tiếp tục chạy thẳng vào rừng, bốn võ sĩ ngăn cản không kịp, vừa la vừa đuổi theo phía sau xe ngựa.

Trần Gia Lân nương theo bóng tối đi cây từ từ đi sâu vào trong.

Cuối đại lộ bìa rừng là một quảng trường rộng lớn và một trang viên sừng sững hiện ra trước mắt, cỗ xe ngựa tự động dừng lại, bốn võ sĩ lập tức bao vây và một trong bốn võ sĩ gầm lên:

- Bằng hữu muốn làm gì thế?

Phu xe là một đại hán có thân hình vạm vỡ, chỉ thấy gã thần nhiên cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ là một phu xe, chỉ chiếu theo ý kiến của khách nhân lái xe mà thôi, ngoài ra không còn gì hết.

Võ sĩ nọ dùng giọng mũi hừ một tiếng nói:

- Này bằng hữu, người chớ có giả mù mà nói lời thôi nỡ. Đây là nơi chốn nào người chẳng biết ư? Hãy nói toạc ra người đến đây với mục đích gì.

Người lái xe cười hắc hắc một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Chúng bay chưa xứng đáng khoa mồm mép như thế, hãy mau bảo đầu đảng các người ra nói chuyện với ta đi.

Đương nhiên bọn võ sĩ nọ chẳng xem gã kia vào đâu, y gầm thét nói:

- Muốn chết ư?

Nói xong y quay lại nói với ba tên trong bọn họ:

- Hãy lục soát xe ngựa xem nào!

Ba võ sĩ lập tức nhảy tới tới dùng mũi kiếm khều rèm xe lên.

- Oa! Oa!

Vài tiếng kêu rú lên lập tức, ba võ sĩ lần lượt té ngã xuống đất, tứ chi vùng vẫy giãy lết sau đó bất động luôn.

Võ sĩ cầm đầu nọ trông thấy thế hồn phi phách tán, lập tức xoay người chạy vào trong cổng trang. Gã phu xe vẫy tay một cái, tức thì lại nổi lên một tiếng kêu thảm nữa, võ sĩ đang chạy được khoảng hai trượng, đánh bịch một cái, té ngã ra đất luôn.

Chỉ trong chớp mắt, đối phương đã giết một lúc bốn mạng người.

Trần Gia Lân núp trong bóng tối nhìn thấy thế bất giác kinh tâm táng đờm.

Mạng sống của người giang hồ rẻ tiền đến thế sao?

Cổng trang được mở ra, một người thò đầu nhìn ra ngoài, sau đó thụt đầu vào trong ngay, trông tình hình đây là một tráng đinh gác cổng mà thôi.

Gã đại hán lái xe nhảy xuống xe ngựa, bước ra sau mở cửa hậu ra, thò hai tay vào xe kéo ra một cỗ quan tài gỗ bạch, chỉ thấy gã này khiêng cỗ quan tài một cách nhẹ nhàng,

bước ra phía phía trước xe ngựa và đặt cổ quan tài xuống đất, sau đó hai tay chống nạnh nhìn vào tay lái xe.

Bầu không khí ngột ngạt khó thở vô cùng, Trần Gia Luân đã rung mình lạnh toát mồ hôi.

Thình lình ngay lúc này...

Có năm sáu người xông ra cổng trang, người đi trước là một lão nhân mặc áo gấm, mặt mày rất oai nghiêm.

Đoàn người từ từ bước tới giữa đường, dừng ngay cách cổ xe ngựa khoảng năm trượng, lão nhân mặc áo bào gấm đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Bằng hữu phương trời nào đã đến đây giết người như thế?

Có một âm thanh lạnh lùng từ trong xe vang ra nói:

- Đây Vạn Lập Nhân, người có nhận ra cổ xe ngựa này không?

Lão nhân trầm giọng nói:

- Đây là cổ xe ngựa chuyên dùng của bản trang, làm gì có chuyện không nhận ra chứ...

Người trong xe ngựa nói:

- Thế thì khá lắm, chắc người cũng không lạ gì cổ quan tài gỗ bạch này chứ?

- Lão nhân mặc áo gấm hơi biến sắc mặt, nói:

- Có phải các hạ đến từ Hoa Nguyệt Biện trang không?

Người trong xe ngựa nói giọng nham hiểm:

- Người chó thác mắc lão phu đến từ đâu làm gì, sự kiện này để cho Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương chương lệnh quý môn đích thân giải quyết hay chính Vạn môn chủ người ra giải quyết đây?

- Bốn tọa là nhất môn chi chủ, đương nhiên phải đích thân giải quyết!

- Khá lắm, môn chủ sẽ giải quyết bằng cách nào đây?

- Các hạ hiện thân nói chuyện xem nào.

- Lão phu sẽ hiện thân không sai, nhưng phải nói rõ trước đã.

- Các hạ cho biết danh hiệu trước đi.

- Miễn vậy, đợi lát nữa gặp mặt người sẽ biết ngay.

- Hừ! Hoa Nguyệt Biệt Trang từ Bà Dương phu nhân trở xuống chẳng có một nam nhân may mắn nào cả, các hạ dùng thân phận gì để hỏi han công án này?

- Cứ xem như thọ sự ủy thác của người.

- Khá lắm, các hạ có điều chi cứ việc nói.

- Có một thiếu nữ tên Lý Thùy Vân sau khi bị giết, thi hài được đưa về Hoa Nguyệt Biệt Trang, môn chủ giải thích thế nào đây?

Lão nhân mặc áo gấm cười hắc hắc một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đúng ra Bà Dương phu nhân phải am hiểu sự kiện này.

Người trong xe nói:

- Phu nhân không hiểu, nên bảo Nhất Trủy Định Thiên Vạn Lập Nhân người đích thân giải thích xem sao?

Trần Gia Lân núp trong bóng tối nghe hết lời thoại đôi bên, hấn sức vỗ lỗ ngay, xác chết mỹ nhân mà hấn gặp trong xe ngựa hôm nọ có lẽ chính là thiếu nữ tên Lý Thùy Vân mà người trong xe ngựa vừa nói, tại vì hôm đó hai thiếu nữ môn hạ của Hoa Nguyệt Biệt Trang từng gọi người chết là Thùy Vân, mà ngoại hiệu của lão nhân mặc áo gấm kêu là Nhất Trủy Định Thiên, chẳng trách gì trên tay lão có kỷ hiệu dao găm là thế.

Nhưng chẳng biết đối phương là chương môn của phái gì đây?

Cặp mắt như điện của Nhất Trủy Định Thiên tia ra luồng sáng lạnh kinh người, lão nói:

- Lý Thùy Vân đã mạo xưng là di nữ của Vân Mộng Kiếm Khách Lý Tương Ngọc đã lừng danh võ lâm, gả cho Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương chương lệnh bản môn, không ngờ y chính là môn hạ của Bà Dương phu nhân, dùng sắc đẹp làm mồi, trà trộn vào bản môn có một âm mưu...

- Âm mưu gì thế?

- Lén vào cấm địa bản môn, định đánh cắp bản môn truyền phái chi bảo, sau khi bị phát giác, cô ta cả gan giết người diệt khẩu...

- Làm thế nào các người biết y là thủ hạ của Bà Dương phu nhân?

- Chính cô ta vào lúc sắp chết đã hối hận bị người lợi dụng, nên cô ta đã khai báo sự thật.

- Tiếc rằng y không phải là thủ hạ của Bà Dương phu nhân đồng thời Bà Dương phu nhân cũng chưa hề ra lệnh thủ hạ làm những việc như thế. Nay, người hãy nghe cho rõ, y đích thực là di nữ của Vân Mộng Kiếm Khách, còn vấn đề đánh cắp truyền phái chi bảo và giết người gì đó thì lão phu không mục kích, nên không thể tin được, lão phu là bạn chí thân của phụ thân y khi còn tại thế, hôm nay xem như lão phu đến đây thay mặt người bạn quá cố đòi nợ vậy.

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Người sắp chết bao giờ cũng nói lời ngay thẳng, không có người nào sắp chết lại nói dối bao giờ, Bà Dương phu nhân không dám thừa nhận sự kiện này ư?

Người trong xe ngựa lạnh lùng nói:

- Nói đùa chứ, đường đường chủ nhân Hoa Nguyệt Biệt Trang có khi nào sợ Linh Thủy hội người? Bây giờ gãy nói ngắn gọn chớ nói điều gì lời thôi nữa, cỗ xe này vận chuyển Lý Thùy Vân, và cỗ quan tài này đựng xác của nó, bây giờ lão phu phải mang thi hài về để an ủi cố hữu.

Những cao thủ Linh Thủy hội có mặt tại đường trường đồng lúc cảm phần kêu hừ một tiếng.

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân cất giọng lạnh lùng nói:

- E rằng các hạ chưa có khả năng làm như thế, có điều là các hạ phải tính thế nào, bốn mạng người này cho coi được đây.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tú sĩ trung niên vượt chúng nhảy ra ngoài gầm hét nói:

- Gã nào dám ngạo nghễ thế, hãy ra mặt xem sao?

Người trong xe ngựa cười há há như điên như cuồng, nói:

- Người chính là Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương đó ư?

- Đúng thế, ta là Nhạc Lương đây!

- Người biết điều thì tự mình chui vào quan tài nằm đi, để lão phu khởi động thủ.

- Còn mặt mũi thì chường ra đây xem nào?

Số cao thủ có mặt tại hiện trường thấy đều cảm phần, trợn mắt chăm chăm nhìn thẳng cỗ xe ngựa ấy.

Đại hán lái xe nọ không hề động đậy gì hết, y làm ra vẻ nhàn hạ như chẳng thấy việc gì xảy ra hết.

Một lão nhân tóc bạc từ trong xe thông thả bước ra, trong lão cầm một quả trượng đen bóng, từng bước một từ từ bước tới sau cổ quan tài.

Trần Gia Lân thoát trông thấy lão nhân tóc bạc này xuất hiện, bất giác run bắn người lên.

Chẳng phải đối phương chính là lão nhân mà mình đã gặp trên đường đi lúc nãy sao.

Lão vào trong xe ngựa lúc nào vậy?

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân buột miệng thất kinh kêu lên một tiếng:

- Huyết Thần!

Vạn Lập Nhân cả kinh thất sắc, tất cả cao thủ tại hiện trường thấy đều biến sắc hết, thần tình của Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương càng khó xem hơn nữa. Y bất giác lùi ra sau hai bước, đứng ở bên cạnh hội chủ.

Huyết Thần là một nhân vật khủng bố số một đương kim võ lâm.

Một khi đối phương hiện thân, ắt phải đổ máu không sai.

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân là nhất môn chi chủ, dù trong lòng có hoảng sợ đến đâu đi nữa cũng không thể không quan tâm tới thân phận, thế rồi lão trấn tĩnh tinh thần lại, gượng cười chấp tay xá một xá, nói:

- Té ra là Đông Phương tiên bối đại giá lâm. Vạn mỗ thất lễ vậy.

Nụ cười của lão rất miễn cưỡng.

Huyết Thần Đông Phương Vũ ngạo nghễ không thềm đáp lễ, cặp mắt tia ra luồng sáng đỏ tươi nhìn mọi người, phàm những ai trông thấy ánh mắt lão quét tới thấy đều y như bị con ong độc chích một cái, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Cuối cùng ánh mắt của Huyết Thần dừng lại tại gương mặt của Nhạc Lương.

Ánh mắt này tượng trưng cho tử vong.

Mặt mày của Nhạc Lương bỗng nhiên trở thành tái mét, y đã ý thức được rằng đêm nay chớ hòng sống sót nữa.

Huyết Thần từ từ nhấc cây trượng lên để nằm trên nắp quan tài, sau đó chậm rãi đẩy nắp quan tài ra, theo chiều lay động của quả trượng, nắp quan mở toang ra và dựng nghiêng một bên, sau đó lão rút quả trượng ra.

Tất cả mọi người trông thấy thế thấy đều kinh tâm táng đờm.

Vạn Lập Nhân giọng chẳng mấy tự nhiên nói:

- Hiệp danh Đông Phương tiền bối lòng danh một thời, năm xưa được tôn xưng là Giang Hồ Sinh Phật...

Huyết Thần dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, ngắt lời nói của Vạn Lập Nhân, nói:

- Cầm mồm lại! Chớ tăng bốc lão phu làm gì! Giang Hồ Sinh Phật không còn nữa, bây giờ lão phu kêu là Huyết Thần, Huyết Thần, huyết tanh chi thần, ha ha ha...

Tiếng cười đỉnh tai nhức óc khó nghe vô cùng, y như một người đang đi trong vùng nghĩa địa hoang vắng, trong đêm tối thình lình nghe tiếng gào khóc của quỷ dữ không bằng, khiến người ta phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Trần Gia Lân bàng hoàng chẳng hiểu gì hết, Huyết Thần, Giang Hồ Sinh Phật, danh hiệu tượng trưng cho hành vi của một người đương nhiên hai danh hiệu này là hai cực đoạn khác nhau, tại sao lại xuất hiện cho một người ư?

Huyết Thần dứt tiếng cười nói tiếp:

- Các ngươi sợ chết, chết cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nói xong, y tiến lên vài bước.

Mọi người nghe lời nói tức giận bồn chồn, máu nóng sôi lên sùng sục.

Vạn Lập Nhân nói:

- Nay Nhạc chương lệnh, bốn tọa là Nhất hội chi chủ, muốn xuất thủ phải để ta xuất thủ trước, sau đó mới tới phiên chương môn.

Tức thì thần sắc của các cao thủ lại có thay đổi ngay, họ nghe hội chủ và chương lệnh nói lời nghĩa khí đã khiến họ nổi xung lên, tất thấy mọi người đều khởi ý niệm liều mạng.

Lưỡng Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương nói giọng bi phẫn:

- Thừa hội chủ, chớ nên vọng động như thế, xin hãy suy nghĩ hậu quả, nếu một mình tại hạ chết có đáng tiếc chi đâu, Linh Truy hội phải tiếp tục đứng vững trong giang hồ chứ?

Huyết Thần khẽ động quả trượng trên đất một cái nói:

- Nay Nhạc Lương, nếu lão phu xuất thủ thì ngươi sẽ chết thảm lắm đấy.

Nhạc Lương trợn ngược hai mắt lên, giận dữ nói:

- Chết sướng chết thảm cũng là chết, họ Nhạc ta chẳng quan tâm điều này.

Huyết Thần Đông Phương Vũ mắt lộ hung quang, cất giọng hiểm ác nói:

- Ngươi tự cho là chân võ sĩ, được, lão phu sẽ giết chết ngươi như giết một con chó ha ha ha...

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân thò tay vào ngực áo, tiến tới một bước.

Cặp mắt của Huyết Thần tia ra luồng sáng đỏ như máu, cất giọng lạnh lạnh nói:

- Quan tài thì chỉ có một cỗ, nên chỉ chứa được một người, còn hậu sự của những người khác ngươi tự lo liệu lấy.

Lời nói tràn đầy máu lạnh kinh người, đối phương nghe thấy không lạnh mà run.

Các cao thủ đứng sau lưng Vạn Lập Nhân đang từ từ tiến tới trước, tất cả đã hoàn toàn dẹp bỏ hai chữ chết sống.

- Nếu như đêm nay hội đường máu chảy thành sông, đó là tự các ngươi chuốc lấy.

Nhất Thủy Định Thiên Vạn Lập Nhân cất giọng giận dữ:

- Đông Phương lão ma, ngươi phạm không thể cãi được mệnh trời!

Huyết Thần buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Cái gì mà mệnh trời mệnh đất, ở chốn giang hồ này ai có bản lĩnh tức là làm trời vậy!

Dứt lời lão từ từ tiến tới trước.

Tức thì bầu không khí hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Trông tình hình này màn đổ máu là không sao tránh khỏi.

Máu nóng trong lòng Trần Gia Lâm cũng sôi lên sùng sục, hấn nhủ thầm trong bụng: "Mình có nên xuất thủ không? Chẳng biết mình có địch nổi với Huyết Thần này không? Nếu muộn một..."

Lời nói lúc nãy của Nhạc Lương vẫn còn ở bên tai... ta là một võ sĩ...

Võ sĩ có những việc cần làm, chứ không nên luôn luôn tính toán tới hai chữ lợi hại, bằng không chẳng còn danh tự võ sĩ này nữa. Võ sĩ phải có bốn phận của một võ sĩ.

Huyết Thần đã đứng cách trước mặt Nhạc Lương khoảng hơn một trượng, còn Nhạc Lương từ từ giương vũ khí nắm trong tay lên.

Trần Gia Lân nghiêng rặng, chuẩn bị phi thân vào.

Thình lình lúc này...

Có một bóng người thoáng một cái đã đứng cản trước mặt Nhạc Lương.

Tình hình xảy ra bất ngờ khiến tất cả cao thủ tại đương trường thấy đều giật bắn mình.

Người hiện thân là một thư sinh tuổi trạc hai mươi, đối phương có gương mặt anh tuấn bất phàm, ai vừa trông thấy gương mặt này sẽ sinh hảo cảm ngay, thế nhưng bây giờ gương mặt y lộ ra những nét căm phẫn oán độc, hai mắt óng ánh ngập lệ.

Y là ai thế?

Y dám công nhiên ngăn cản Huyết Thần Đông Phương Vũ thật sao?

- o O o -